

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4To/106/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1222010341
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Kováč
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1222010341.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu JUDr. Karola Kováča a sudcov JUDr. Zuzany Molnárovej a Mgr. Michala Kačániho, PhD. v trestnej veci obžalovaného P. P., pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, písm. d/, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. v znení účinnom v čase spáchania skutku, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo 04.07.2022 sp. zn. 4T/38/2022, na verejnom zasadnutí konanom 29. septembra 2022 takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/, ods. 2 Tr. por. z r u š u j e sa napadnutý rozsudok vo výroku o treste prepadnutia veci.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava II zo 04.07.2022 sp. zn. 4T/38/2022 bol obžalovaný P. P. uznaný za vinného pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, písm. d/, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. v znení účinnom v čase spáchania skutku a obžalovaný Q. V. bol uznaný za vinného pre prečin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 171 ods. 2 Tr. zák. v znení účinnom v čase spáchania skutku a to na tom skutkovom základe, že

obžalovaný P. P. od presne nezisteného času, najmenej od januára 2021 do 14.00 hod. dňa 06.11.2021 na rôznych miestach v Bratislavskom kraji opakovane predával omamné a psychotropné látky obžalovanému Q. V. a to tým spôsobom, že obžalovaný Q. V. ho telefonicky kontaktoval a po vzájomnom dohovore sa stretli na vopred určených miestach, kde došlo k predaju omamných a psychotropných látok, konkrétne v priebehu vyššie uvedeného obdobia obžalovanému Q. V. viackrát predal nezistené množstvo omamných a psychotropných látok, najmä metamfetamínu (pervitínu) a to jednorazovo za sumu od 10 do 50,- eur, pričom obžalovaný P. P. od presne nezisteného času do dňa 06.11.2021 v čase o 14.00 hod. v Bratislave na Domkárskej ulici v smere k budove diaľničného oddelenia PZ u seba prechovával plastové vrečko s tlakovým uzáverom s obsahom kryštalického materiálu s hmotnosťou 235 mg s priemernou koncentráciou účinnej látky metamfetamínu 73,1% hmotnostných s obsahom 172 mg absolútneho metamfetamínu, červené plastové vrečko s tlakovým uzáverom s obsahom kryštalický materiál s hmotnosťou 21 mg s priemernou koncentráciou účinnej látky metamfetamínu 52,2% hmotnostných s obsahom 11 mg absolútneho metamfetamínu, zatavenú injekčnú striekačku s obsahom kryštalického materiálu s hmotnosťou 374 mg s priemernou koncentráciou účinnej látky metamfetamínu 48,4% hmotnostných s obsahom 181 mg absolútneho metamfetamínu, plastové vrečko s tlakovým uzáverom s obsahom kryštalický materiál s hmotnosťou 1606 mg s priemernou koncentráciou účinnej látky metamfetamínu 52,4% hmotnostných s obsahom 842 mg absolútneho metamfetamínu, zrezanú zatavenú injekčnú striekačku s obsahom kryštalického materiálu s hmotnosťou 46 mg s priemernou koncentráciou účinnej látky metamfetamínu 58,8% hmotnostných s obsahom 27 mg absolútneho metamfetamínu, zatavenú injekčnú striekačku s obsahom kryštalického materiálu s

hmotnosťou 168 mg s priemernou koncentráciou účinnej látky metamfetamínu 46,5% hmotnostných s obsahom 78 mg absolútneho metamfetamínu, pričom celkové množstvo 2450 mg metamfetamínu zodpovedá 24 obvykle jednorazovým dávkam drogy a obžalovaný Q. V. od presne nezisteného času do dňa 06.11.2021 v čase o 14.20 hod. v Bratislave na V. ulici v smere k budove diaľničného oddelenia PZ u seba prechovával 1 ks plastové vrečko s tlakovým uzáverom s obsahom bieleho kryštalického materiálu s hmotnosťou 825 mg s priemernou koncentráciou účinnej látky metamfetamínu 45,6% s obsahom 376 mg absolútneho metamfetamínu, čo zodpovedá 8 obvykle jednorazovým dávkam drogy, ktoré mu predtým dňa 06.11.2021 predal obžalovaný P. P., pričom obžalovaný P. P. bol rozsudkom Okresného súdu Bratislava II zo dňa 13.12.2007, sp. zn. 5T/184/07, právoplatným dňa 13.12.2007, odsúdený za zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. d/ Tr. zák. a metamfetamín je zaradený v zmysle zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov do II. skupiny psychotropných látok.

Za uvedenú trestnú činnosť bol obžalovanému P.ovi P. podľa § 172 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 36 písm. l/, § 37 písm. m/, § 38 ods. 2 Tr. zák., § 39 ods. 2 písm. d/, ods. 4 Tr. zák. per analogiam uložený trest odňatia slobody vo výmere 8 rokov.

Podľa § 48 ods. 3 písm. b/ Tr. zák. bol obžalovaný pre výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a/, písm. c/ Tr. zák. bol obžalovanému uložený aj trest prepadnutia vecí a to mobilný telefón Samsung so SIM kartou, digitálna váha a peňažné prostriedky v sume 145,- eur s tým, že podľa § 60 ods. 5 Tr. zák. sa vlastníkom prepadnutých vecí stáva štát. Napokon podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Tr. zák. bol obžalovanému uložený ochranný dohľad na 2 roky.

Obžalovanému Q. V. bol za ním spáchaný trestný čin podľa § 171 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 36 písm. l/, § 37 písm. h/, § 38 ods. 2 Tr. zák., § 42 ods. 1 Tr. zák. uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. mu bol výkon trestu podmienenečne odložený.

Podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. mu súd určil skúšobnú dobu v trvaní 36 mesiacov.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. súd zrušil výrok o treste trestného rozkazu Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 4T/4/2022 zo dňa 26.01.2022, právoplatného dňa 09.03.2022, vo výmere 3 mesiace so skúšobnou dobou na 1 rok a 8 mesiacov, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie iba obžalovaný P. P. ako osoba oprávnená podľa § 307 ods. 1 písm. b/ Tr. por., a to vlastným podaním, ako aj podaním urobeným prostredníctvom svojej obhajkyne, pričom odvolanie obžalovaného smerovalo proti výroku o treste. Obžalovaný a ani jeho obhajkyňa podané odvolanie nijakým spôsobom bližšie neodôvodnili.

Krajský súd v Bratislave v konaní o odvolaní obžalovaného, nariadil verejné zasadnutie, ktorého sa zúčastnili obžalovaný P. P., jeho obhajkyňa a prokurátorka krajskej prokuratúry.

Obhajkyňa obžalovaného na verejnom zasadnutí pred odvolacím súdom poukázala na jej prednes na hlavnom pojednávaní v rámci záverečnej reči a ďalej uviedla, že súd prvého stupňa pochybil, keď u obžalovaného vzhľadom na okolnosť podľa § 37 písm. m/ Tr. zák., nakoľko so zreteľom na ustanovenie § 38 ods. 1 Tr. zák. na okolnosť, ktorá je zákonným znakom trestného činu nemožno prihliadať ako na priťažujúcu okolnosť. Preto navrhovala, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkon a sám rozhodol tak, že obžalovanému uloží miernejší trest.

Prokurátorka krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí navrhovala rozhodnúť postupom podľa § 319 Tr. por., nakoľko trest odňatia slobody uložený okresným súdom považuje za zákonný a spravodlivý.

Obžalovaný P. P. na verejnom zasadnutí uviedol, že si je vedomý svojej kriminálnej minulosti, ako aj závislosti na návykových látkach, napriek tomu považuje uložený trest odňatia slobody za neprimerane prísny. Pokiaľ mu bude uložený takýto trest, už sa nedostane z výkonu trestu a to ani v rámci podmienenečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody, nakoľko ho žiaden súd neprepustí, dokiaľ si neodpyká celý trest. Z tohto dôvodu žiadal o zhovievavosť a o to, aby súd jeho odvolaniu vyhovel.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 315 Tr. por.) primárne konštatoval prípustnosť odvolania (§ 306 ods. 1 Tr. por.) a absenciu dôvodov na rozhodnutie podľa § 316 ods. 1 alebo ods. 3 Tr. por. a preto podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, riadiac sa pritom zásadou, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Zistil pritom, že odvolanie obžalovaného P.a P. je čiastočne dôvodné.

Povinnosťou odvolacieho súdu na základe revízneho princípu, determinovaným vyššie uvedeným ustanovením, bolo preskúmanie len tých výrokov, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie a preskúmanie správnosti postupu konania, ktoré predchádzalo týmto napadnutým výrokom rozsudku. Výnimkou z uvedenej zásady by bolo to, že by odvolací súd musel prihliadať aj na chyby, ktoré síce odvolaním neboli vytýkané, ale ktoré by boli takej povahy, že by odôvodňovali (po právoplatnosti rozsudku) podanie mimoriadneho opravného prostriedku, t. j. dovolania v zmysle ustanovenia § 371 ods. 1 Tr. por.

V nadväznosti na tieto zistenia, ako aj vzhľadom k podanému odvolaniu zo strany obžalovaného P.a P. iba voči výroku o treste napadnutého rozsudku, a z toho vyplývajúceho rozsahu prieskumnej povinnosti, odvolací súd už nepreskúmal výrok o vine, vrátane právneho posúdenia skutku a ani výrok o ochrannom opatrení.

Odvolací súd v tomto smere iba konštatuje, že obžalovaný P. P. na hlavnom pojednávaní konanom 16.06.2022 urobil vyhlásenie v zmysle § 257 ods. 1 písm. b/ Tr. por., t. j. že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe, následne samosudkyňa okresného súdu prijala vyhlásenie obžalovaného podľa § 257 ods. 7 Tr. por. Je nutné tiež uviesť, že pred prijatím vyhlásenia okresný súd obžalovaného poučil o jeho právach, ako aj o dôsledkoch vyhlásenia o vine v súlade s § 257 ods. 5 až 8 Tr. por. Súd prvého stupňa obžalovanému položil podľa § 257 ods. 5 a § 333 ods. 3 písm. c/, d/, f/, g/, h/ Tr. por. otázky, na ktoré obžalovaný odpovedal kladne a až potom rozhodol okresný súd podľa § 257 ods. 7 Tr. por. uznesením, že vyhlásenie obžalovaného prijíma a súčasne podľa § 257 ods. 8 Tr. por. vyhlásil, že dokazovanie v rozsahu v akom obžalovaný priznal spáchanie skutku nevykoná, pričom vykoná len dôkazy súvisiace s výrokom o treste a ochrannom opatrení.

Vzhľadom na uvedené, nezistiac žiadne procesné pochybenie v postupe prvostupňového súdu v súvislosti s vyhlásením obžalovaného a jeho prijatím v zmysle § 257 Tr. por., odvolací súd sa zaoberal iba výrokom o treste.

Na podklade odvolania obžalovaného, ktoré smerovalo výlučne do výroku o treste napadnutého rozsudku, krajský súd v rámci revízneho princípu zistil, že pokiaľ ide o trest odňatia slobody bol obžalovanému P.ovi P. v predmetnej trestnej veci uložený primeraný a spravodlivý trest, vrátane jeho výmery.

Je potrebné zdôrazniť, že stanovenie druhu trestu a jeho výmery musí vychádzať nielen z podmienok upravených v ustanoveniach pri tom ktorom druhu trestu, ale je tiež potrebné dôsledne skúmať všetky skutočnosti významné z hľadiska účelu trestu obsiahnutého v § 34 ods. 1 Tr. zák., ako aj ostatné na účel trestu nadväzujúce kritériá rozhodujúce pre určenie druhu trestu a jeho výmery, ktorých zohľadnenie predpokladá úprava zásad pre ukladanie trestov.

Ustanovenie § 34 ods. 1 Tr. zák. o účele trestu je spolu s ustanovením § 34 ods. 4 Tr. zák. základným vodidlom pri určovaní druhu trestu a jeho výmery. Z hľadiska týchto ustanovení, uložený trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov a zároveň trest vyjadrí morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Závery

na primeranosť postihu páchatel'a trestného činu sa musia opierať o skutočný stav veci a musia z neho vyplynúť.

Prvostupňový súd v súlade so stavom veci ustálil pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, prihliadol na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, ako aj na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť nápravy.

V posudzovanej veci prvostupňový súd zistil rovnovážny pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, keď u obžalovaného P.a P. ustálil jednu poľahčujúcu okolnosť spočívajúcu v tom, že obžalovaný sa k spáchaniu trestného činu priznal a trestný čin úprimne oľutoval (§ 36 písm. l/ Tr. zák.) a súčasne zistil aj jednu priťažujúcu okolnosť, že obžalovaný bol v minulosti za trestný čin odsúdený (§ 37 písm. m/ Tr. zák.). Za takéhoto stavu okresný súd vo výroku o treste správne aplikoval ustanovenie § 38 ods. 2 Tr. zák.

Pokiaľ ide o odvoláciu námietku obžalovaného, že prvostupňový súd u neho nesprávne ustálil existenciu priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m/ Tr. zák., keďže jeho predchádzajúce odsúdenie je znakom kvalifikovanej skutkovej podstaty stíhaného trestného činu, tak k tomu odvolací súd dodáva, že tento argument obžalovaného by bolo možné akceptovať iba vtedy, ak by odsúdenie obžalovaného rozsudkom Okresného súdu Bratislava II z 13.12.2007 sp. zn. 5T/184/07, právoplatným dňa 13.12.2007, bolo jeho jediným nezahladeným odsúdením, ktoré by tak, vzhľadom na dikciu § 38 ods. 1 Tr. zák., skutočne nemohlo zakladať existenciu zmienenej priťažujúcej okolnosti. Avšak obžalovaný P. P. má v odpise registra trestov celý rad odsúdení, vo vzťahu ku ktorým neplatí fikcia neodsúdenia, v dôsledku čoho je ustálenie priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m/ Tr. zák. plne opodstatnené a táto odvolacia námietka obžalovaného tak v nijakom smere nemôže obstať.

Za situácie, keď pomer zistených a ustálených priťažujúcich a poľahčujúcich okolností bol rovnaký, neprichádzalo do úvahy znižovanie alebo zvyšovanie príslušnej hranice trestnej sadzby uvedenej v osobitnej časti Trestného zákona o jednu tretinu. Trestná sadzba upravená v § 172 ods. 2 Tr. zák. (10 rokov až 15 rokov), z ktorej bol súd prvého stupňa povinný vychádzať pri ukladaní trestu, tak zostala nezmenená.

V posudzovanej veci však okresný súd pri ukladaní trestu obžalovanému P.ovi P. zohľadnil skutočnosť, že tento na hlavnom pojednávaní urobil vyhlásenie o vine a preto analogicky aplikoval aj zmierňujúce ustanovenie § 39 ods. 2 písm. d/, ods. 4 Tr. zák., v zmysle ktorých bolo možné obžalovanému uložiť trest odňatia slobody pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby a to maximálne o jednu tretinu. Prvostupňový súd tak pri ukladaní trestu odňatia slobody zrejme vychádzal z právneho názoru vyjadreného v stanovisku trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR z 27.06.2017, sp. zn. Tpj/55/2016, publikovaného v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 5/2017 pod č. 44, v zmysle ktorého je prípustné analogické použitie § 39 ods. 2 písm. d/, ods. 4 Tr. zák. aj v prípade, že obžalovaná osoba urobila na hlavnom pojednávaní vyhlásenie o vine, čím neodvolateľne prijala všetky právne účinky uznania viny a to bez toho, aby bolo akýmkoľvek spôsobom predznamenané rozhodnutie súdu o druhu a výmere trestu. Reflektujúc stav absencie odvolania zo strany prokurátora a v tomto kontexte (pri odvolaní podanom len zo strany obžalovaného) vychádzajúc zo všetkých kritérií upravených v § 34 ods. 1, ods. 4 Tr. zák., je okresným súdom uložený trest odňatia slobody vo výmere 8 rokov primeraný, zodpovedajúci povahe a závažnosti stíhaného trestného činu, ako aj osobe obžalovaného, jeho pomerom a možnostiam jeho nápravy. V tejto súvislosti krajský súd poznamenáva, že postup podľa uvedených zmierňujúcich ustanovení v prípade vyhlásenia obžalovaného o vine nie je obligatórny a predstavuje iba možnosť, ktorú by mal súd využiť iba v prípade, ak je to odôvodnené požiadavkou na dosiahnutie účelu trestu. Skutočnosti vzťahujúce sa k osobe obžalovaného P.a P. by v prípade odvolania podaného aj prokurátorom umožňovali záver, že takto uložený trest je skôr mierny, ako prísny, keďže v osobe obžalovaného treba vzhliadnuť recidivistu, ktorý sa opakovane dopúšťal rôznorodej, ale aj identickej trestnej činnosti (špeciálna recidíva), pre ktorú bol doposiaľ 21 krát právoplatne odsúdený. Ani takýto počet predchádzajúcich odsúdení (opakovane aj za prečiny a zločiny neoprávnenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 171 Tr. zák. a § 172 Tr. zák.), v rámci ktorých mu boli opakovane ukladané aj nepodmienečné tresty odňatia slobody, pritom zjavne nevedol k jeho náprave a zmene spôsobu života. V prípade tohto obžalovaného by sa tak jeho vyhlásenie o vine mohlo zohľadňovať aj v rámci trestnej sadzby ustanovenej za stíhaný obzvlášť závažný zločin a nie za použitia ustanovenia o mimoriadnom znížení trestu. Keďže odvolací súd je z dôvodu odvolania podaného výlučne

obžalovaným limitovaný ustanovením § 322 ods. 3 druhá veta Tr. por., nezostáva mu nič iné ako vysloviť, že osoba obžalovaného spolu so závažnosťou stíhaného obzvlášť závažného zločinu, ktorú determinuje aj množstvo a druh zaistenej psychotropnej látky, nedávajú priestor pre žiadnu úvahu o akomkoľvek miernejšom trestnoprávnom postihu obžalovaného za spáchaný trestný čin a to vo vzťahu k uloženému trestu odňatia slobody. Inak povedané, s poukazom tak na charakter skutku, ako aj osobu obžalovaného i jeho kriminálnu minulosť, krajský súd vyvodil, že uloženie trestu odňatia slobody v nižšej výmere, než akú obžalovanému P.ovi P. uložil prvostupňový súd v napadnutom rozsudku, nie je dôvodné, nakoľko by sa výrazným spôsobom vymykalo požiadavke na dosiahnutie účelu trestu. V tomto smere je preto odôvodnené také preventívne pôsobenie na obžalovaného, ktoré mu účinne zabráni v dopúšťaní sa trestnej činnosti, pričom je súčasne nevyhnutné na obžalovaného pôsobiť represiou v podobe nepodmienečného trestu odňatia slobody v uvedenej výmere. Takýto druh trestu odráža v sebe nielen minulosť obžalovaného z hľadiska jeho postoja k dodržiavaniu jednotlivých spoločenských noriem, ale tiež jeho vývoj z hľadiska možného páchania trestnej činnosti a v neposlednom rade prispieva k naplneniu ďalšej funkcie trestu, ktorou je ochrana spoločnosti pred páchatelom trestnej činnosti. Krajský súd tak uzatvára, že uloženie tohto druhu trestu ešte v miernejšej výmere by dostatočne nereflekovalo požiadavku na také pôsobenie na obžalovaného, aké ma na zreteli ustanovenie o účele trestu, ako ani požiadavku na zabezpečenie ochrany spoločnosti a preventívne pôsobenie trestu tak na obžalovaného, ako i ostatných členov spoločnosti.

Vzhľadom na uvedené, argumentácia obžalovaného smerujúca k tomu, aby mu odvolací súd uložil trest odňatia slobody v nižšej výmere, bola zjavne neopodstatnená. Vychádzajúc zo zásad pre ukládanie trestov, z trestnej sadzby upravenej v § 172 ods. 2 Tr. zák., pod dolnú hranicu ktorej bol obžalovanému trest uložený a z už zmieneného zjavne neúčinného pôsobenia na obžalovaného ani doposiaľ uloženými trestami odňatia slobody, súdom prvého stupňa uložený trest odňatia slobody vo výmere 8 rokov rozhodne nemožno považovať za neprimerane prísny.

K tvrdeniu obžalovaného, že už žiadny súd nerozhodne o jeho podmiennečnom prepustení, je potrebné uviesť, že túto otázku krajský súd nie je oprávnený vopred a pre účely rozhodnutia o podanom odvolaní akokoľvek posudzovať.

Okresný súd postupoval v súlade so zákonom, keď obžalovaného pre výkon uloženého trestu zaradil do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia, keďže obžalovaný sa dopustil obzvlášť závažného zločinu (§ 48 ods. 3 písm. b/ Tr. zák.) a zohľadňujúc doterajší život obžalovaného a jeho kriminálnu minulosť, ani krajský súd nezistil žiaden dôvod, pre ktorý by bolo možné obžalovaného zaradiť do ústavu na výkon trestu miernejšieho stupňa stráženia na základe aplikácie § 48 ods. 4 Tr. zák.

Odvolací súd však zistil, že prvostupňový súd pochybil pri ukladaní trestu prepadnutia veci, nakoľko pre účely uloženia tohto druhu trestu bolo dokazovanie vykonané iba minimálne a v rozsahu, ktorý neumožňuje vysloviť záver, že by podmienky pre jeho uloženie boli splnené. Vo výrokovvej časti boli pritom digitálna váha a mobilný telefón, ako veci podliehajúce trestu prepadnutia veci, označené spôsobom, ktorý neumožňuje ich dostatočnú individualizáciu. V tejto súvislosti krajský súd uvádza, že súd prvého stupňa vykonal dokazovanie iba oboznámením vecných dôkazov (digitálna váha a mobilný telefón zn. Samsung) a prečítaním listinného dôkazu ohľadne vkladu hotovosti znejúcej na sumu 145,- eur bez toho, aby boli vykonané aj iné dôkazy, ktoré by odôvodňovali záver, že ide o veci patriace obžalovanému P.ovi P. Obžalovaný sa síce po vykonaní vecných dôkazov vyjadril, že ide o jeho veci, takéto vyjadrenie však nie je dôkazom, ale iba oprávnením obžalovaného v zmysle § 271 ods. 1 Tr. por., ktorým rozhodne nemožno nahrádzať výsluch obžalovaného ako do úvahy prichádzajúceho dôkazného prostriedku (jedného z viacerých), ktorým sa môže preukazovať jeho vlastnícky vzťah k zaisteným veciam (a to prípadne aj za súčasného vykonania iných dôkazov). Vo vzťahu k peňažným prostriedkom sa už obžalovaný nevyjadril vôbec. Z týchto dôvodov tak nebolo možné nijakým spôsobom uzavrieť, že by veci, na ktoré sa vzťahoval trest ich prepadnutia, skutočne patrili obžalovanému P.ovi P. Čo sa týka špecifikácie vecí vo výroku o treste prepadnutia veci, je potrebné, aby tieto veci boli dostatočne označené tak, aby ich bolo možné v potrebnej miere individualizovať. To znamená, že musí byť uvedený ich typ, značka, farba, prípadne výrobné číslo alebo iné ich označenie a pod., aby takáto vec bola dostatočne konkretizovaná pre účely výkonu tohto druhu trestu. V posudzovanom prípade tomu tak vo výrokovvej časti rozsudku zjavne nebolo a nakoľko odvolanie podal iba obžalovaný, odvolací súd tak ani nemohol pristúpiť ku korigovaniu týchto nedostatkov a v tomto smere doplniť dokazovanie. Vo vzťahu k peňažným prostriedkom nadriadený súd, vzhľadom na rezignáciu prvostupňového súdu vykonať v tejto

otázke náležité dokazovanie, ako aj vzhľadom na absolútnu pasivitu prokurátora, nevidel na doplnenie dokazovania ani žiaden relevantný dôvod. Na tomto základe možno konštatovať, že uložením trestu prepadnutia veci bez splnenia zákonných podmienok, došlo k porušeniu ustanovenia Trestného zákona, čím bol založený apelačný dôvod upravený v § 321 ods. 1 písm. d/ Tr. zák.

Odvolací súd tak na podklade uvedených úvah pristúpil k zrušeniu napadnutého rozsudku iba vo výroku o treste prepadnutia veci bez toho, aby v tejto časti bolo potrebné vydávať iné rozhodnutie a bez toho, aby sa toto uznesenie dotklo ostatných výrokov napadnutého rozsudku.

Podľa ustálenej súdnej praxe, rozhodnutie, ktorým odvolací súd zruší rozsudok súdu I. stupňa iba vo výroku o treste prepadnutia veci, ktorý je jedným z trestov uložených popri sebe a sám už iným spôsobom nerozhodne, má formu uznesenie (§162 ods. 1, § 176 Tr. por.).

Ustanovením § 321 ods. 3 Tr. por. je totiž uložená súdu druhého stupňa povinnosť zrušiť celý výrok o treste, keď súd zruší, čo i len sčasti výrok o vine. Pokiaľ takáto situácia neexistuje a výrok o vine ostáva nezmenený, nemusí dôjsť vždy k zrušeniu celého výroku o treste, ale iba v jeho oddeliteľných častiach, ktoré však musia byť vo výroku zrušujúceho rozhodnutia výslovne uvedené.

Predmetné rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.